

מ"ת 1439/10/20 - מדינת ישראל נגד סבאח אל חמידי

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

מ"ת 1439-10-20 מדינת ישראל נ' אל חמידי

בפני	כב' השופט הבכיר, אלון אופיר
מבקשים	מדינת ישראל ע"י לשכת תביעות תנועה נגב
נגד	
משיבים	סבאח אל חמידי ע"י ב"כ עו"ד אלקרינאוי עלי

החלטה

בפני בקשה של המדינה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו זאת לאחר שכתב אישום הוגש כנגדו ובמסגרתו הואשם בביצוע עבירות של נהיגת רכב בעודו בלתי מורשה לנהיגה, נהיגה בזמן פסילה, נהיגה ללא ביטוח תקף ומסירת שם כוזב בניגוד לסעיף 4)62 בפקודת התעבורה.

ב"כ המשיב הסכים לקיומן של ראיות לכאורה, אך טען כי אין כל מקום להורות על מעצרו של המשיב **היות ומיום 29.9.20 (יום בו לכאורה נהג הוא רכב כמתואר בכתב האישום) הוא משוחרר ומעשה שהיה כך היה:**

משיב זה עוכב על ידי איש משטרה ביום 29.9.20 בחשד כי ביצע את העבירות המתוארות בכתב האישום.

באותו היום, החליט קצין משטרה לשחרר את המשיב בחתימה על ערבות עצמית לפיה מתחייב הוא להתייצב לדיון בפני שופט ביום 4.10.20.

ביום 4.10.20 התייצב המשיב כנדרש בפני כבוד השופט צבי פורר לדיון בבקשה של המדינה להורות על מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

במהלך הבקשה טענה ב"כ המדינה כי מדובר בעבירות עם רף מסוכנות גבוה ומאחר ועו"ד אבו קוידר אינו יכול להגיע לדיון, מבקשת המדינה כי ימונה למשיב סנגור ציבורי לצורך הדיון בבקשה.

בית המשפט קיבל מידית את בקשת המדינה, מינה למשיב סנגור ציבורי וקבע את המשך הדיון ליום 8.10.20 מבלי שהמדינה בקשה במהלך דיון זה להורות על תנאים מגבילים כאלה או אחרים ביחס למשיב ומבלי שהמדינה טענה למסוכנות חריגה (זולת תוכן הבקשה שהייתה בפני בית המשפט).

אף שהמשיב יצא מהדיון ביום 4.10.20 מבלי שלחובתו כל תנאי מגביל ובוודאי שלא נעצר, לא הגישה המדינה כל ערר על החלטת בית משפט השלום מיום 4.10.20 והתייצבה לדיון בפני יחד עם המשיב ובא כוחו הנוכחי (עו"ד אלקרינאוי)

ביום 8.10.20.

בהסכמת הצדדים בפני ביום 8.10.20, ומאחר וב"כ המשיב לא הספיק לעיין בחומרי החקירה, ומבלי שהדבר ישפיע על ההחלטה בדיון המהותי שנקבע ליום 14.10.20, קבעתי כי המשיב ישהה בתנאים של מעצר בית מלא בביתו, וזה גם מצבו של המשיב עת נכתבת החלטה זו.

ב"כ המשיב אינו חולק על מסוכנותו של המשיב, אך סבור כי גם אם מסוכנות זו אינה מבוטלת, משוחרר על ידי קצין משטרה, ולאחר מכן לא עמדה המדינה בדיון בפני שופט על מעצרו, ולאחר מכן לא הוגש ערר על ההחלטה שלא לעצור את המשיב, אין עוד מקום להורות על מעצרו וזאת לאור פסיקה ענפה אותה הגיש לעיוני.

לשיטת ההגנה מוכיח המשיב בהתנהגותו כי הוא מתייצב לכל דיון, עברו התעבורתי אינו כה חמור כפי שטוענת המדינה ולא נשקפת ממנו מסוכנות ברף המצדיק את מעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

ב"כ המדינה הסכימה כי אכן המדינה ביצעה שורה של טעויות חמורות בפרשה זו, אך הפתרון לטעויות אלה לא צריך לבוא בדרך של השארת המצב על כנו אגב סיכון שלומו ובטחונו של הציבור.

לטענת המדינה משיב זה הינו עבריין תנועה מסוכן אשר פעם אחר פעם נוהג כאשר הוא בלתי מורשה לנהיגה (לטענת המדינה 6 פעמים), בזמן פסילה (לטענת המדינה 4 פעמים) והפעם גם ניסה למסור של של אדם אחר אגב ניסיון התחזות אליו.

אם לא די בכך, הרי שבעברו של משיב זה גרימת תאונה דרכים **קטלנית** בגינה נשפט ביום 15.6.15 כאשר במסגרת אותה הפרשה צרף הנאשם תיק תאונה **נוסף** שם הורשע בעבירה של נהיגה בקלות ראש ועזיבת מקום התאונה מבלי שהזעיק שרותי הצלה.

בעקבות תאונה זו נשלח הנאשם לרצות 9 חודשי מאסר בפועל ורישיונו נפסל ל-7 שנים.

בשני תיקים נוספים (4126-08-17 ו- 2337-06-15) נפסל הנאשם לתקופות נוספות של 18 חודשים ו- 3 שנים, פסילות אותן לא סיים לרצות הנאשם עת נהג לכאורה רכב בפרשה זו.

במכלול הנסיבות לעיל סבורה המדינה כי רף מסוכנות הנאשם כה גבוה עד כי למרות התקלות שגרמו לשחרורו עד ליום מתן החלטה זו, נכון יהיה להורות על מעצרו מאחורי סורג ובריח.

גם המדינה, בדומה להגנה סקרה בפני בית המשפט מספר גדול של החלטות (בין היתר של בית המשפט העליון ובתי משפט מחוזיים) לפיהן במקרים בהם רף המסוכנות חריג, על בית המשפט להורות על מעצר מאחורי סורג ובריח גם כאשר שוחרר המשיב מסיבה כזו או אחרת טרם הדיון.

לקראת סוף הדיון בפני, הבהיר ב"כ המשיב כי המשיב מוכן לשהות עד לתום ההליכים בתנאים של מעצר בית מלא, אך סבור כי אין הצדקה להחמרה בתנאי שחרורו מעבר לכך.

דין והחלטה בבקשת המדינה -

בית המשפט העליון נדרש לסוגיה דומה בבש"פ 8015/09 גיורגי קוניוף נגד מדינת ישראל (להלן: פרשת קוניוף) עליה נשען ב"כ המשיב בטיעונו כהליך מרכזי התומך בעמדתו.

באותה הפרשה **שוחרר** המערער בבית משפט השלום (בהליך מעצר ה"מים" עם חובה להתייצב בבית המשפט לאחר שתובע הגיש בעניינו "הצהרת תובע").

יחד עם כתב האישום, הגישה המדינה, בתום שישה ימים, בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו זאת אף שבהחלטה של "שופט תורן הימים" שוחרר הוא ולא הוארך מעצרו.

במסגרת דיון המת ביקש סנגורו להימנע ממעצרו ולאפשר לו עיון בחומר הראיות מבלי לשנות את "סטטוס" המשיב כאדם משוחרר.

בית משפט השלום **דחה** את טענות הסנגור והורה על מעצרו של המשיב עד לדיון הבא בעניינו תוך שאפשר לבא כוחו עיון בחומרי החקירה.

בית המשפט המחוזי **דחה** את הערר תוך שקבע כי אין לערוך אבחנה בין מי שהיה עצור לבין מי שהיה משוחרר טרם הדיון בבקשה של המדינה לעצור אותו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

בית המשפט העליון **הפך** החלטה זו וכך קבע בחלקים אותם אצטט בהרחבה לאור חשיבותם להחלטה זו:

"כאשר עסקינן באדם שלא היה עצור קודם לכן ובית המשפט מורה על מעצרו במסגרת מעצר הביניים, אין מדובר בעניין של מה בכך אלא בנטילת חירותו של אדם שהינה זכות יסוד מהמעלה הראשונה. אמנם אין מדובר בהחלטה סופית, שכן לאחר לימוד חומר הראיות נשמרת לבא כוח הנאשם הזכות לטעון בסוגיית המעצר, אולם הפגיעה בנאשם במקרה זה היא פגיעה קשה משום שכאמור חירותו ניטלת ממנו. לטעמי, יש לאפשר לאדם שלא היה עצור קודם לכן זכות טיעון אפקטיבית, והוא יוכל לממש זכות זו רק לאחר שיתאפשר לו לעיין בחומר החקירה וללמוד אותו באמצעות בא כוחו."

ובהמשך ההחלטה קובע בית המשפט העליון:

"אכן, יש טעם בטענותיה של המשיבה כי לעיתים, במהלך פרק הזמן בו התהלך החשוד חופשי או לאחר ששוחרר ממעצר הימים, מבוצעות פעולות חקירה נוספות המביאות לגילוייה של ראיה חדשה המצדיקה את מעצרו בטרם ניתנה לו זכות טיעון. כמו כן, כאשר ניסיונותיו של אדם לשבש הליכי משפט או להימלט מאימת הדין מתגלים בשלב מאוחר יותר, כי אז קיימת דחיפות לעצרו בטרם ניתנה לו זכות הטיעון שכן הנזק לאינטרס הציבורי אם לא יעצר יהיה קשה ובלתי הפיך. מוכן אני להסכים כי תהייה נסיבות שבהן האיזון בין האינטרסים המתנגשים כאמור יצדיק לעיתים את הפגיעה בזכות הטיעון של הנאשם. בנסיבות יוצאות דופן כאמור ברור הוא מאליו כי מעצרו של הנאשם יהיה מוצדק על אף שקודם לכן התהלך חופשי [שלגי וכהן, בעמוד 153].

במקרים אלו, אשר אינם מהווים רשימה סגורה וממצה, יוכל בית המשפט על סמך עיון ראשוני בחומר הראיות להורות על מעצרו של הנאשם אשר התהלך חופשי קודם לכן, אולם כעניין שבמדיניות שיפוטית יהיו מקרים אלו החריג ולא הכלל. ודוק, תתכנה נסיבות מיוחדות נוספות בהן יהיה רשאי בית המשפט להורות על מעצרו של נאשם או שחרורו לחלופת מעצר גם אם בא כוחו טרם הספיק לעיין בחומר החקירה ולטעון טענותיו, אולם כל מקרה יבחן לאור נסיבותיו, כאשר דרך כלל יש להעדיף את קיומה של זכות הטיעון וזכות העיון הנלווית לה כאמור.

ואולם, איני סבור כי המקרה דנן נמנה על אותם חריגים, שכן המשיבה לא הצביעה על מסוכנות מוגברת או על ניסיונותיו של העורר לברוח מאימת הדין או לשבש מהלכי משפט."

ולסיום ההחלטה קובע בית המשפט העליון -

"בנסיבות העניין, שעה שמדובר בעורר שלא היה עצור עובר לדין בשאלת מעצרו עד תום ההליכים וכאשר המשיבה לא טענה כי נתקיימו לגבי נסיבות מיוחדות כגון מסוכנות מוגברת או חשש לשיבוש מהלכי משפט או הימלטות מאימת הדין, הרי שקיום דין בשאלת מעצרו מבלי שניתנה לבא כוחו הזדמנות נאותה לעיין בחומר החקירה ולמצות לאחר מכן את זכות הטיעון של מרשו, הרע את מצבו וקיפח את זכויותיו.

משכך, לא נותר לי אלא לקבוע כי יש להורות על ביטול החלטתו של בית משפט השלום ולהורות על שחרורו של העורר.

יובהר, אין בהחלטה זו כדי להביע עמדה כלשהי בשאלת מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו או שחרורו לחלופת מעצר, שכן שאלה זו תוכרע בדין שיתקיים בבית משפט השלום לאחר שבא כוחו של העורר יעיין בחומר החקירה ולאחר שיתנהל דיון בפניו." (ההדגשה לא במקור אלא שלי א.א.)

החלטת בית המשפט העליון בפרשת קוניוף מבהירה כי שינוי סטטוס של אדם משוחרר לעצור טרם ניתנה לבא כוחו זכות העיון בחומרי הראיות, וטרם נשמעו טיעוני הצדדים לגופה של בקשה **לא יעשה בנקל** וידרשו נסיבות מיוחדות או נימוקים מיוחדים המתוארים בהחלטה בעניין קוניוף כדי שבית המשפט יורה על מעצר.

אלא שבמקרה שבפני מוצא אני את פרשת קוניוף ככזו המחזקת את עמדת המדינה על פני עמדת ב"כ המשיב ואסביר את דברי:

המשיב במקרה שבפני לא נעצר בהליך של מעצר ימים אלא שוחרר על ידי קצין משטרה אגב החתמתו על ערבות לפיה מתחייב הוא להתייצב בבית המשפט לדין בעניינו.

לבית המשפט התייצב המשיב לדין בו הגישה המדינה בקשה לעצור אותו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

מאחר והמשיב לא היה מיוצג, בחר בית המשפט למנות לו סנגור, ובהתאם להלכה או להחלטה בעניין קוניוף, בחר בית

המשפט שלא לשנות את "סטטוס" המשיב לרעה על ידי מעצרו טרם ניתנה להגנה זכות העיון וטרם נשמעו טיעוני הצדדים לגופה של בקשה, קל וחומר כאשר לא טענה המדינה בדיון זה למסוכנות חריגה.

ביום 8.10.20 **הסכימו הצדדים** בפני ל"פשרה" לפיה ימתין המשיב בתנאים של מעצר בית מלא עד לדיון המהותי בעניינו בפני ביום 14.10.20 **וזאת לאחר שההגנה תבצע עיון מלא בחומרי החקירה** ובית המשפט יוכל לקיים דיון עומק לגופן של ראיות ולשאלת המסוכנות בעניינו של המשיב.

יוצא כי אף שמשיב זה היה משוחרר עקב החלטה של קצין המשטרה שלא לעוצרו מיידית (החלטה לגביה מסכימה המדינה כי היא טעות חמורה), מרגע שזו הייתה החלטת קצין המשטרה, "כבול" היה בית המשפט בהלכת קונויף המורה **שלא לשנות סטטוס עצור עד שזכויותיו לעיון בחומרי החקירה מתמלאות ועד שמתקיים דיון לגופן של ראיות ושאלת מסוכנותו נדונה כאשר הוא מיוצג.**

בהתאם לסיפה של הילכת קונויף, ואף שהמשיב היה משוחרר טרם הדיון בבקשה של המדינה לעצור אותו עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו, אין כל מגבלה להורות על מעצרו, ככל שזכויות המשיב מולאו, הוא קיבל את זכות העיון בראיות והתקיים דיון לגופו של עניין בבקשה שהגישה המדינה בעודו מיוצג.

בנסיבות המתוארות לעיל, ואף שהמשיב היה משוחרר מיום עיכובו (29.9.20) עד ליום 8.10.20 בו הוכנס לתנאים של מעצר בית מלא, אין אני מוצא כל מניעה להימנע מדיון מהותי בשאלת מסוכנותו והצורך לאיין אותה על רקע הסכמת בא כוחו כי יש ראיות לכאורה כנגד המשיב.

אין אני מוצא כל מניעה **בנקודת זמן זו** לקבל כל החלטה כאשר כל "מניפת האפשרויות" פרוסה בפני בית המשפט ובכלל זה אפשרות של מעצר עד לתום ההליכים מאחורי סורג ובריח.

בהינתן שיש הסכמה לקיומן של ראיות לכאורה, אנתח להלן את שאלת מסוכנות המשיב:

אין חולק כי משיב זה התייצב לכל דיון בעניינו מרצונו החופשי (שלושה דיונים ברצף) ומהתנהגותו ניתן ללמוד כי הוא אינו מנסה להימלט מהדיון ואין חשש כבד שלא יתייצב להליכים בעניינו.

יחד עם זאת, ניסה המשיב מיד עם עיכובו להתחזות לאדם אחר, פעולה המעידה על תחכום מצדו ומעידה על מסוכנות שכן הוא לא בוחל באמצעים כדי לחזור ולנהוג רכב למרות מצבו כפסול ובלתי מורשה לנהיגה, אגב ניסיון לרמות את אוכפי החוק.

בנוסף, צודקת המדינה כי במקרה זה נהג המשיב רכב בעודו בלתי מורשה לנהיגה **בפעם השישית** (שכן בתאונה הקטלנית המדובר בשני אירועים מצורפים של נהיגה), **בפעם הרביעית** כאשר הוא בזמן פסילה, **ובאירוע זה גם ניסה להתחזות בשם אדם אחר.**

בנוסף וחומר מכל, גרם משיב זה ביום 20.9.10 **לתאונה קטלנית** בה מצאה אשתו את מותה ובנוסף גרם לתאונה אחרת ביום 8.8.13 (לאחר התאונה קטלנית וטרם הורשע בה) ולאחריה ברח מהמקום מבלי שהזעיק עזרה או קרא לכוחות הצלה.

משיב זה הוא רצדיוסט מסוכן בתחום התעבורה אשר כבר מימש את מסוכנותו בגרימת שתי תאונות (אחת מהן קטלנית), ואף שהוא נתון תחת פסילה של רישיון נהיגתו הוא שב פעם אחר פעם לנהוג ברכב והכל כאשר הוא בלתי מורשה לנהיגה שלא עבר את מבחני הרישוי מעולם.

מעבר לעבריותו התעבורתית הכבדה, לחובת המשיב גם עבר פלילי הכולל עבירות איומים, וחבלה כאשר העברין מזוין יחד עם הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

לאחר שנחשפתי לתוכן מעלליו של משיב זה, **אני סבור כי רף מסוכנותו קיצוני, ולא ניתן לתת בו כל אמון כי יישמע להוראות בית המשפט.** פעם אחר פעם הפר הוא הוראה מפורשת של בית המשפט להימנע מנהיגה בפסילה וללא רישיון נהיגה, ולכן השארת משיב זה בתנאים של מעצר בית תסכן את שלום הציבור.

אדם שכבר גרם לתאונה קטלנית אמור להימנע מכל נהיגת רכב עד שירצה את כל פסילותיו ויעבור את מבחני הרישוי כנדרש.

אדם זה אינו בעל פוטנציאל לגרום סכנה למשתמשי הדרך אלא אדם לגביו הפוטנציאל כבר התממש והוא רק ממשיך לזרוע סכנה סביבו פעם אחר פעם.

שקלתי האם נכון יהיה להורות על מעצר של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו, וממעצר זה לאפשר לו בחינת אפשרות המשך המעצר בדרך של איזוק.

לו ניתן היה בעיני לתת אמון בסיסי במשיב כי יציית לפיקוח אלקטרוני או לערבים כאלה ואחרים, או אז הייתי מורה על מהלך כזה. אולם, בהינתן שמשיב זה כבר גרם לתאונה קטלנית ולתאונה נוספת בעברו, ובכל זאת לאחר שני אירועים אלה ממשיך הוא לנהוג ולסכן עוברי דרך, אין אני סבור כי יש לתת בו אמון מינימאלי אף לא לצורך המשך מעצר באיזוק.

מכל האמור לעיל אני מורה על מעצרו המידי של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו בתיק העיקרי הצמוד לבקשה זו.

מאבטחי ההיכל יעבירו המשיב מידית לאחריות שב"ס.

ניתנה היום, כ"ז תשרי תשפ"א, 15 אוקטובר 2020, בנוכחות הצדדים.